

Seija Koivisto

28.12.1947–20.11.2004

Anestesiaalääkäri Seija Annikki Koivisto kuoli 20. päivänä marraskuuta 2004 kotonaan Tampereella 56-vuotiaana. Hän toimi osastonlääkärinä Tampereen yliopistollisessa sairaalassa vuodesta 1982 lähtien paneutuen erityisesti neurokirurgiseen anestesiaan. Ensimmäisenä Suomessa hän havaitsi erikoisalan koulutustarpeen, kutsui koolle neuroanestesian alajaoksen perustamiskokouksen ja luotsasi Suomen neuroanestesiologit onnistuneesti kansainväliseen toimintaan.

Seija Koivisto (ent. Kolehmainen) oli syntynyt Tyrvällä joulukuun 28. päivänä 1947 maanviljelijäperheeseen. Hän valmistui ylioppilaaksi Vammalassa 1966 ja lääketieteen lisensiaatiksi Helsingin yliopistosta 1973. Hän toimi Etelä-Karjalan keskussairaalan sisätauti- ja anestesiayksiköissä apulaislääkärinä vuonna 1975–1977. Anestesiologiaan hän erikoistui Tampereen yliopistollisessa keskussairaalassa 1977–1978. Sen jälkeen hän toimi kolme vuotta Nokian terveyskeskuksessa. Anestesian erikoislääkärin oikeudet Seija Koivisto sai

1981 ja aloitti 1982 anestesiologian osastonlääkärinä Tampereen yliopistollisessa sairaalassa, jossa hän toimi kuolemaansa asti. Erityispätevyyden neuroanestesiologiassa hän sai vuonna 2000.

Erikoislääkärinä hän toimi aluksi erityisesti silmä-, KNK- ja neurokirurgian leikkaussaleissa. Neurokirurgisen leikkaustoiminnan laajennuttua omaksi neurokirurgiseksi leikkausyksiköksi Seija Koivisto oli siitä vastuussa oleva anestesiaalääkäri. Yhdessä kävimme muutaman kerran vuosittaisissa Eurooppalaisissa alan tapahtumissa. Kun vastuu neu-

roanestesiasta siirtyi kokonaan Seijalle, hän pyrki myös parantamaan erikoistuvien lääkäreiden koulutusta nimenomaan neuroanestesian alueella. Parempien koulutustilaisuuksien järjestämiseksi valtakunnallisesti Seija kutsui 1994 muut erikoisalasta kiinnostuneet Tampereelle. Perustettiin anestesiologiyhdistyksen neuroanestesiologian alajaos, jonka sihteerinä Seija toimi kaksi vuotta ja hallituksen jäsenenä syyskuuhun 2004 asti.

Alajaoksen perustettuaan hän tarttui tilaisuuteen seuraavassa Joint Meetingissä (Bochumissa Saksassa) 1995 ja kutsui osallistujat 1997 Helsinkiin. Helsingin kokoukseen osallistui toista sataa lääkäriä 20:stä maasta. Seija kuului myös kansainväliseen yhdistykseen SNACC (Society of Neurosurgical Anesthesia and Critical Care). Suomen anestesiologiyhdistyksen sihteerinä hän toimi vuosina 1988–90.

Hoidin Seijan kanssa korva- ja silmä anestesiaa jo vuosina 1977–78, ja myöhemmin korva- ja neuroanestesiaa vuodesta 1982 vuoteen 1991. Olimme silloin työpari sanan parhaassa merkityksessä. Työtapa oli miellyttävä, koska kiireisessä työssä ja usein hyvin sitovissa tehtävissä oli aina toinen, joka hoiti samanaikaiset muut anestesiatoimenpiteet yhteisten periaatteiden mukaisesti. Perheestään huoli-

matta – Seijalla oli neljä poikaa – hän hoiti aloittamansa vaikeat anestasiat mieluummin itse loppuun kuin luovutti potilaan kokemattomalle kollegalle, vaikka työpäivä siten venyikin usein hyvin pitkäksi. Hänellä säilyi syvä myötätunto potilaille, joiden parantamiseksi lääketieteelliset keinot olivat loppuneet. Ikävienkin tosiasioiden hyväksyminen ja aina selkeä uusi toimintasuunnitelma olivat Seijalle ominaista samoin huumorintaju, neuvokkuus ja energisyys. Oma perhe, jopa laajempi sukukin, puutarha ja koirat olivat aina Seijan huolenpidon kohteita.

Samalla selkeällä tavalla hän suhtautui omaan sairastumiseen, valittelematta tai sitä myöskään piilotelematta. Hänestä oli järkevintä käydä työssä, raskeista hoidoista huolimatta. Työn teosta hän luopui vasta kaksi viikkoa ennen kuolemaansa. Meidän työtovereiden ja ystävien mielestä Seija oli esimerkillinen lääkäri ja jokainen meistä olisi toivonut hänelle vielä monia terveitä vuosia ja auvoista ikääntymistä hänelle rakkaan perheensä piirissä. □

Gerhard Baer

Kirjoittaja on anestesiologian dosentti ja Seija Koiviston pitkä-aikainen työtoveri.